

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΕΝ ΘΑΒΩΡ

Τὴν Κυριακὴν, 15^{ην} / 28^{ην} Ἰουνίου 2020, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ, ἔνθα καὶ ἐξεφώνησε ποιμαντικὸν λόγον ὡς ἔπεται:

«Μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πῖωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα· πάντα γάρ ταῦτα τά ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γάρ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρήζετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δέ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν», (Ματθ. 6, 31-33), λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, κηρύσσων εἰς τὰς Συναγωγὰς τῆς Γαλιλαίας (Λουκ. 4, 44) καὶ θεραπεύων τὰς νόσους τῶν ἀκουόντων Αὐτόν ὄχλων καὶ ζητούντων τοῦ μή πορεύεσθαι ἀπ’ αὐτῶν, (Λουκ. 4, 42), εἶπεν αὐτοῖς: «Εὐαγγελίσασθαί με δεῖ τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ· ὅτι εἰς τοῦτο ἀπέσταλμαι», (Λουκ. 4, 43). Ὁ λόγος οὗτος τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἀποκαλυπτικός, διότι δηλώνει μέ πᾶσαν ἀπλότητα, ἀλλὰ καὶ σαφήνειαν τὸν σκοπὸν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τοὔτέστιν τὴν ἔλευσιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ ἄπειρος φιланθρωπία τοῦ θεοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νά ἐγκαταλείψῃ τό κατ’ εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν πλάσμα καὶ ποίημα αὐτοῦ, τὸν ἄνθρωπον, μένοντα εἰς τό σκότος τῆς ἀγνωσίας καὶ τῆς ἁμαρτίας· διό καὶ ἀπέστειλεν τὸν Υἱόν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ, γενόμενον ὅμοιον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλων τοῖς Χριστιανοῖς: «Τοῦτο γάρ φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν, ὁ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμόν ἡγήσατο τό εἶναι ἴσα θεῷ, ἀλλ’ ἐαυτόν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὔρεθείς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἐαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ», (Φιλιπ. 2, 5-8).

Ἐγένετο δέ ὁ Χριστός «ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ», διότι, ὡς διδάσκει ὁ σοφὸς Παῦλος, «δικαιοσύνη γάρ θεοῦ ἐν αὐτῷ [τῷ Χριστῷ] ἀποκαλύπτεται», (Ρωμ. 1,17). Ἡ δικαιοσύνη δέ τοῦ θεοῦ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ὁδόν καὶ τὴν πύλην, τὴν εἰσάγουσαν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, δηλονότι εἰς τὴν θεωρίαν ἢ μᾶλλον εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀποθέτου κάλλους τῆς δόξης τοῦ θεοῦ, ὅν αἱ οὐράνιαι ἀγγελικαὶ δυνάμεις μετὰ πάντων τῶν ἁγίων ἄδουσι καὶ βοῶσι, «ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ ... ὡσανά ἐν τοῖς Ὑψίστοις».

Συνεπῶς, ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἔχει προτεραιότητα εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς λέγει Κύριος: «Τι γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐάν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δέ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ, ἢ τι δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;», (Ματθ. 16, 26)».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας